

ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ
HRY V PEKINGU

OD VYŠŠÍHO
K NIŽŠÍMU

S KRISTÝNOU
ZEMANOVOU

STUDENT REFLEXE

SYSTÉM SMS OD KHS

HYGIENICKÁ OPATŘENÍ
PROTI COVID-19

ÓDA NA MAMINKU

str. 9-11

HLAVNÍ TÉMA
SYSTÉM SMS
OD KHS

Dotazníkové šetření str. 6-8

MINISTR ZDRAVOTNICTVÍ:
INTROVERT ČI SOCIOPAT

str. 13

MARTIN JÁGR

str. 14-17

KRISTÝNA ZEMANOVÁ

str. 18-21

OD VYŠŠÍHO
K NIŽŠÍMU

str. 22-23

KVANTITA NENÍ
KVALITA

str. 24-26

MILÍ ČTENÁŘI,

je to sice klišé, ale minulost se neustále opakuje. Lidské charaktery jsou napříč dějinami neměnné. 25. února jsme se probudili do války, která je 1400 kilometrů od našich domovů. Troufám si tvrdit, že mnoho z nás ani ve snu nenapadlo, že k něčemu takovému v 21. století v roce 2022 vůbec může dojít. Moc je jako droga, proto ji v demokratickém světě nemá nikdo na dobu neurčitou, aby mu nepřerostla přes hlavu. V Rusku moc muži jménem Vladimir Putin zcela zatemnila mysl. Nikdy se netajil s názorem, že rozpad SSSR je pro Rusko největší tragédií. Po dvaceti letech vlády získal

domnělou představu, že má dějinný úkol připojit suverénní stát ke své říši. Konflikt na Ukrajině se nás sice bezprostředně nedotýká, ale rozhodně by bylo chyba myslet si, že jde zcela mimo nás. Vyzývám vás k solidaritě. Pokud máte možnost, poskytněte Ukrajině a Ukrajincům pomoc. V roce 1968 byly ruské tanky v naší zemi.

Za celou redakci Student Revue vám všem přeji mnoho sil do dalších dní. Je v pořádku, pokud máte strach. Nesmíme ovšem strachu dovolit, aby nás paralyzoval. Držme spolu a nabídněme pomocnou ruku těm, kteří ji potřebují.

KLÁRA MARKOVÁ

šéfredaktorka

NAJDETE NÁS ONLINE!

Buď na adrese <https://joom.ag/SUXd> nebo v aplikaci Joomag na Google Play pod heslem „Student revue“.

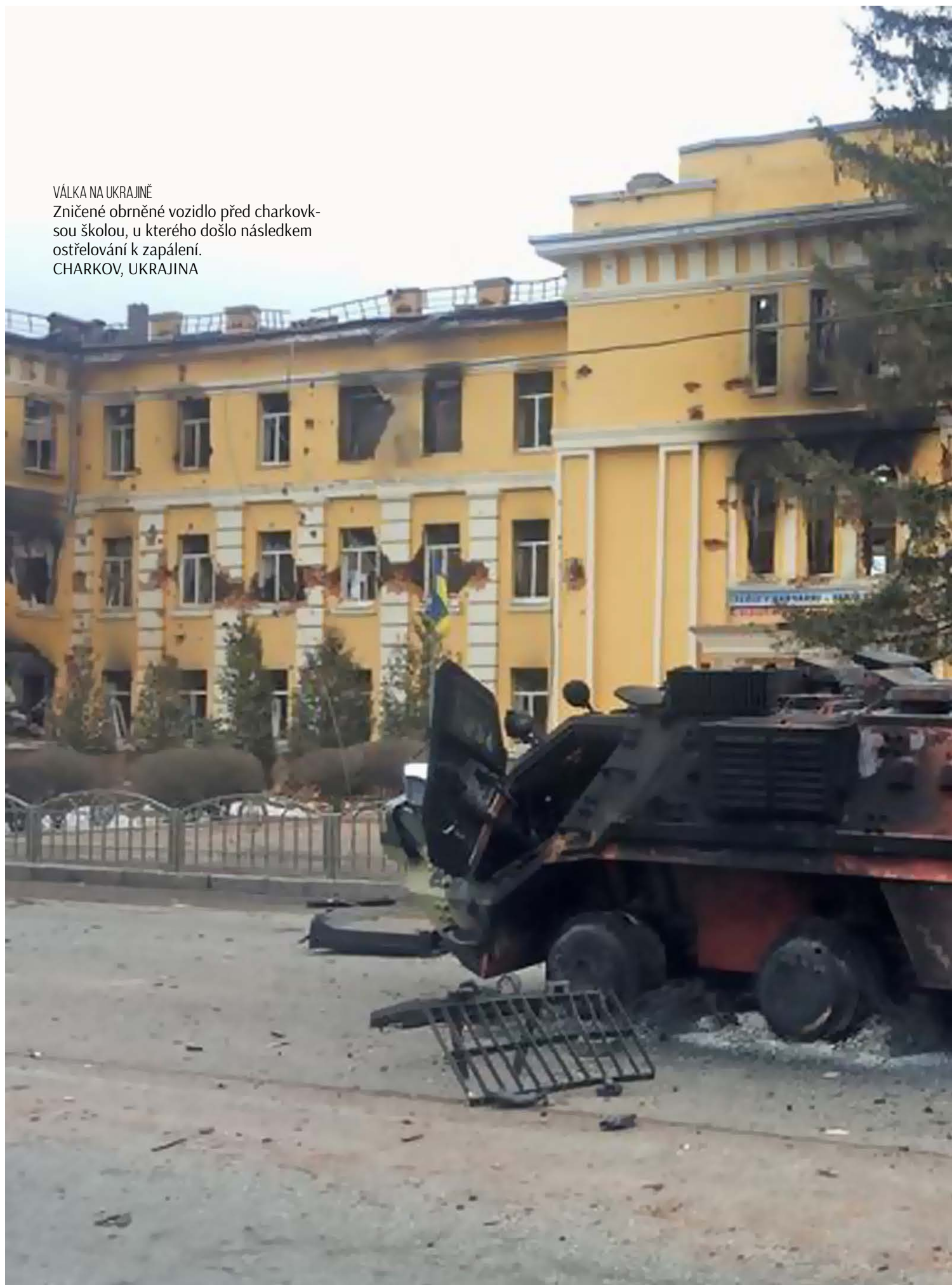
**STUDENT
REVUE**

STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE | ČÍSLO LEDEN-ÚNOR 2022

STUDENTREVUE@GMAIL.COM REDAKTOŘI: Sofie Anna Janebová, Klára Marková, Karel Schamberger GRAFICKÁ ÚPRAVA: Filip Janeček PŘÍSPĚVATELÉ: Tereza Hellerová, Tomáš Jeřábek, Daniel Křístek, Václav Plavjaník, Stanislav Zelený, kolektiv autorek ze 6.0 FOTO: Albert Kalík, Martin Veselý KONZULTACE: Mgr. Věra Janečková

VÁLKA NA UKRAJINĚ

Zničené obrněné vozidlo před charkovskou školou, u kterého došlo následkem ostřelování k zapálení.
CHARKOV, UKRAJINA

SMS OD KHS

TEXT: KLÁRA MARKOVÁ 4.A

17. leden 2022 je dalším důležitým zlomem v thrilleru Covid pánem světa. Pokud by se vysílal na Netflixu, byl by 17. leden určitě v traileru na další řadu. Již brzy na vašich přijímačích! Potíž je v tom, že hlavními postavami v thrilleru Covid pánem světa jsme my všichni!

VE DNECH
3.– 6. 2. JSEM
PROVEDLA
DOTAZNÍKOVÉ
ŠETŘENÍ, ABYCH
ZMAPOVA-
LA NÁZORY
STUDENTŮ NA
NOVÉ POŘÁDKY
A MOHLA I OD-
POVĚDĚT NA
OTÁZKU, JAK
SITUACI DNEŠ-
NÍCH DNŮ VNÍMÁ
PRŮMĚRNÝ
STUDENT NAŠÍ
ŠKOLY?

Ptáte se, čím bylo pondělí 17. ledna jiné než ty ostatní? Vyučující přeci přišli do tříd jako každé pondělí s testovacími sadami a lidé, kteří vždycky přijdou pozdě, nepřišli včas. Nevíte? Od 17. ledna platí nové vládní protipandemické opatření – testujeme se už jen jednou týdně, ale do karantény jdou všichni, kdo se potkají s nakaženým, bez ohledu na očkování.

O týden dříve:

Nesu své třídní profesorce do kabinetu omluvný list. O chystané změně opatření v boji s covidem se už začíná mluvit. V kabinetu zaslechnu útržek jedné ne příliš pozitivní predikce, která předpovídá kolaps školy do dvou týdnů. Pokud karantény budou, do školy za chvíli nikdo nebude moct chodit... Určitě ten nepříjemný pocit znáte, když slyšíte něco, co slyšet nemáte a asi ani nechcete.

Od 17. ledna nastalo období chaosu. Utrhla se esemesková lavina. Mobily cinkaly téměř pořád. Zprávy od hygieny posílaly domů velké skupiny studentů. Po pár dnech i pan profesor Bárta vzdal aktualizování covidového portálu na školním webu. Mně první esemeska přišla 24. ledna dopoledne, pátý den nařízené karantény. Vzhledem k tomu, že jsem byla potencionálně nebezpečná, musela jsem odpolední vyučování oželeť a na zbylé dvě hodiny se od spolužáků izolovat. 28. ledna

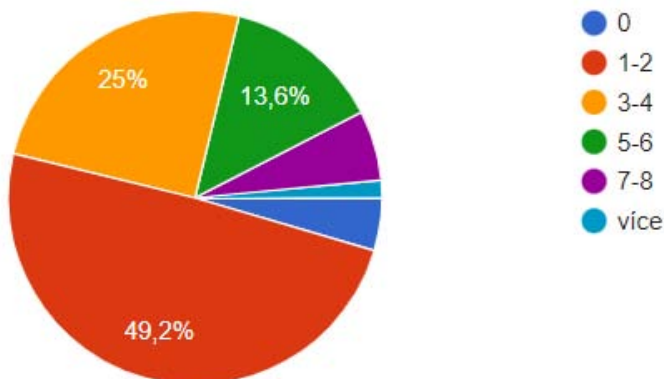
následovaly další dvě za 24. a za 25. leden. Prvního února mi pak přišly esemesky za 27. a 28. leden. Pocity beznaděje a zoufalství, když se člověk po karanténě konečně dostal zase do školy a po dvou hodinách mu přišla další esemeska, která mu udělila další karanténu, byly cítit úplně všude. Dostali jsme se do bizarní situace. Školy byly sice stále otevřené, ale nikdo do nich nemohl chodit.

Nastalá situace mě během jedné z mnoha karantén přiměla klást si otázky týkající se nově nastoleného pořádku. Ve dnech 3.– 6. 2. jsem provedla dotazníkové šetření, abych zmapovala názory studentů na nové pořádky a mohla i odpovědět na otázku, jak situaci dnešních dnů vnímá průměrný student naší školy? Průměrnému studentu přišla jedna nebo dvě SMS od KHS s tím, že SMS nejčastěji chodí čtvrtý den karantény. Opuštění školy během výuky a propadnutí obědu ve školní jídelně jsou dennodenní realitou. Naštěstí jsme většinou negativní. Ve smysl tohoto systému dnes ovšem už nikdo také nevěří... Jak to všechno dopadne? Světlo na konci tunelu je stále v nedohlednu? ●

PRŮMĚRNÉMU
STUDENTU
PŘIŠLA JEDNA
NEBO DVĚ SMS
OD KHS S TÍM,
ŽE SMS NEJ-
ČASTĚJI CHODÍ
ČTVRTÝ DEN
KARANTÉNY.
OPUŠTĚNÍ
ŠKOLY BĚHEM
VÝUKY A PRO-
PADNUTÍ OBĚDU
VE ŠKOLNÍ
JÍDELNĚ JSOU
DENNODENNÍ
REALITOU.

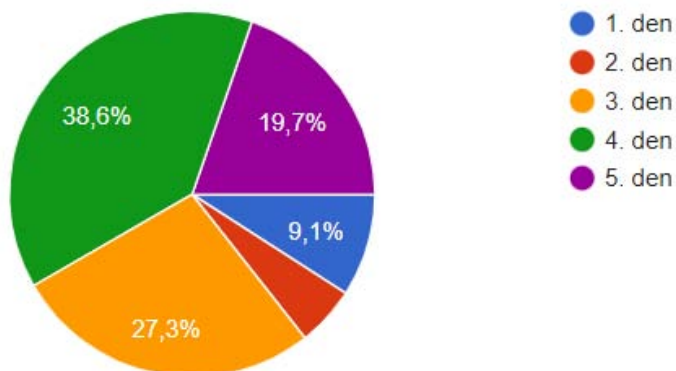
Kolik jste obdrželi SMS od KHS od 17. ledna?

132 odpovědí

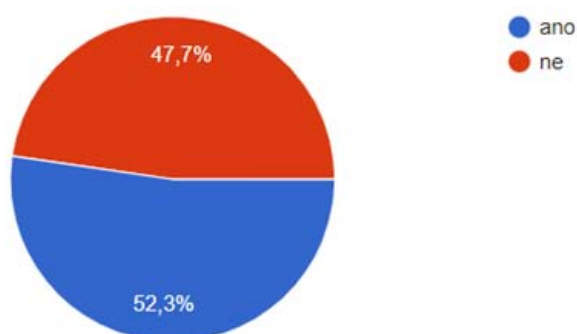
Kolikátý den karantény vám SMS přišla?

132 odpovědí

Museli jste kvůli nařízené karanténě opustit školu během vyučování?

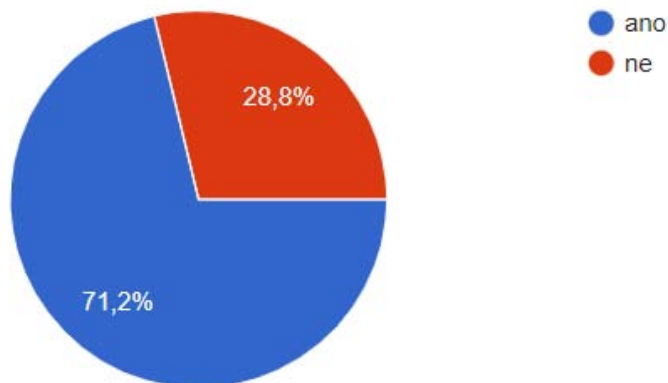
132 odpovědí

Propadl vám kvůli karanténě oběd ve školní jídelně?

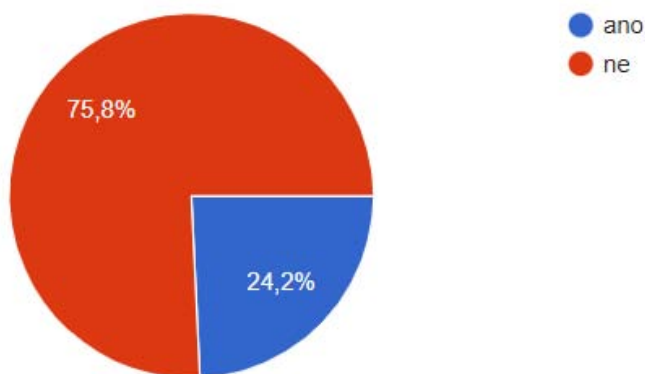
132 odpovědí

NAŠTĚSTÍ JSME
VĚTŠINOU
NEGATIVNÍ. VE
SMYSL TOHO-
TO SYSTÉMU
DNES OVŠEM
UŽ NIKDO TAKÉ
NEVĚŘÍ. JAK
TO VŠECHNO
DOPADNE?
SVĚTLO NA
KONCI TUNELU
JE STÁLE V NE-
DOHLEDNU?

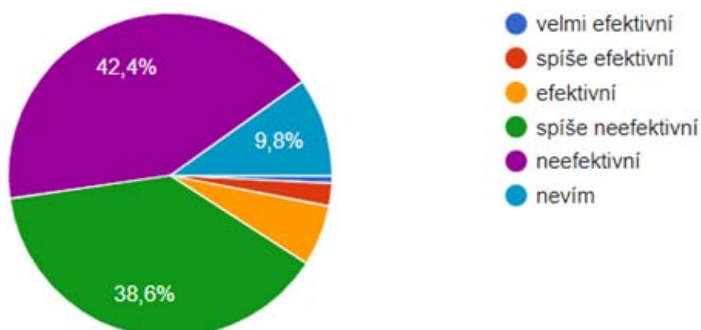
Měli jste pozitivní PCR test?

132 odpovědí

Systém karantén hodnotíte spíše jako?

132 odpovědí

ÓDA NA MAMINKU

ANEB DÁ DO TOHO ČTYŘI RÁNY A UŽ JE TO HOTOVO

TEXT: SOFIE ANNA JANEBOVÁ 4.0

Maminku máme rádi. Má výborné nápady, které zpravidla přichází velmi nečekaně. Jakmile je pod vlivem některého z nich, nedá si pokoj a žene nás vpřed, i když bychom často rádi zůstali na místě, ne-li pozadu.

Jeden takový přišel o jednom květnovém víkendu. Táta odjel, doma jsme tedy zbyli jen já, brácha a maminka. Už to samo o sobě byl neklamný znak, že se maminka vytasí s jednou ze svých revolucí. Zatím jsem ale byla tak naivní, že jsem doufala, že jí zhasne představivost nebo že bude přeci jen trochu líná. Vypnuli jsme televizi a zasedli k polévce. Maminka se podezřele intenzivně rozhlížela kolem sebe. I když jsem opomíjela fakt, že taťka není doma, tento alarm už nebylo možno přehlížet. Ale já stále, vytrvale a optimisticky věřila ve své nezdolné štěstí. Maminku to brzy přejde, říkala jsem si. Hlavně klid.

Ve chvíli, kdy jsme si začali nandávat druhý chod, tedy králíka s bramborovou kaší, maminka slavnostně povstala a pronesla:

"Děti, budeme sundávat sádrokartonový sloup." Upřímně řečeno, tohle jsem nečekala. To už bych i radši probírala oblečení, jako minulý týden. Maminka se ale nedala přesvědčit, jak bylo zřejmé už jen z jejího radostného a umíněného výrazu.

Tak jsme tedy dojedli, uklidili nádobí a já s bratrem jsme s povzdechy šli připravit nářadí. Než jsme se vrátili, odklidila maminka věci v okruhu 2 metry od sloupu, kterému v tuto chvíli zbývala zhruba hodina života.

"Mami," zeptala jsem se potichu, "a co tam dáme místo toho sloupu?"

"Tvůj malý bratr půjde do školy, tak mu tam dáme psací stůl," odpověděla mi stroze, zatímco láskyplně vybírala náčiní,

podobně jako masový vrah vybírá tu nejstrašnější zbraň, kterou zabije svou příští oběť. Sevřelo se mi hrdlo.

"A," pokračovala jsem, "kdy přesně půjde můj mladší bratr do školy, když jsou školy zavřené?"

"Jednou se zruší nouzový stav a pak půjde tvůj bratr do školy. Zní to podivně, ale věř tomu." Dál už jsem se radši na nic neptala. Poodešla jsem o kus dál a skoro se začala modlit, abychom to přežili ve zdraví, aby se s touto změnou taťka vyrovnal a aby konečně skončil nouzový stav, kterému jsem dávala za vinu přívál maminčiných nápadů. (Koneckonců, asi to tak nebude jen u nás doma. Davy v IKEA mluví za všechno.)

Maminka se na nás otočila a uložila nám přinést nějakou čistou houbičku na nádobí a namočit ji. Marň jsem se snažila vymyslet si podivnější nástroj potřebný při bourání sádrokartonového sloupu. Úkol jsme ale splnili a maminka nám tedy mohla za chvíli ukázat, jak přesně je tento nástroj důležitý. Vzala houbičku do ruky, chvíli něco soustředěně hledala z boku sloupu (který se už teď třásl strachy) a pak, když už jí voda z ne zrovna dobře vyždímané kuchyňské houbičky stékala ode dlaně a přes celou paži až k loktu, přitlačila houbičku na bok sloupu a začala ho drhnout. Přitom se na nás jednou či dvakrát podívala, aby se přesvědčila, zda ji vnímáme a také, jestli nás její práce zajímá. Popravdě jsme ani nedutali. Neodvážili jsme se. Za chvíli jsme se ale přesvědčili, že maminčina práce neměla jen estetický účel, ➤

ale že tímto způsobem setřela sádku z jakéhosi šroubku. Pochopila jsem a honem jí podala šroubovák. O pár minut později jsem stála nahoře na štaflích a postupně očišťovala jeden šroubek za druhým, stejně jako můj bratr dole pode mnou. Maminka mezi námi s radostí kmitala se šroubovákem v ruce a uvolňovala odkryté šroubky. Hned byla u mě až nahoře na štaflích, za chvíli zas v podřepu u bratra. Očička jí zářila jako dítěti na Vánoce.

Zhruba za pět minut už nikde nebylo vidět žádné ocelové hlavičky. Sloup ale k mému překvapení zůstal pevně stát na svém místě, i když s ním maminka vši svou silou i autoritou najednou zatřásla. Nic. Maminka se velice pomalu a zamyšleně podrbala na spánku šroubovákem, probodávajíc nepoddajný sloup očima. Ale jelikož si naše maminka vždy se vším poradí (to je vedle zákona gravitace, zákona setrvačnosti a zákona zachování síly nejdůležitější přírodní zákon, který musíte u nás doma znát), z ničeho nic byl její obličej znovu naplněn radostným výrazem.

"Eriko!" zavolala na mě, "pohlídej na chvíli svého bratra, hned jsem zpátky. Jedu k dědovi pro fričku!" A než jsem se stihla zeptat, co to ta frička vůbec je a zda bych náhodou nemohla dostat kulinářský úkol sestrojít ji za pomoci párátek a brček, byla maminka v autě a ujížděla do domu svého otce. Sedla jsem k internetu a když mi Google jako odpověď na dotaz "co je to frička" ukázal obrázky elektrické pily, věděla jsem, že tu bude veselo. A jelikož mi chtěl bratr nakukovat přes rameno, rozhodla jsem se, že ho té hrůzy ušetřím alespoň do té doby, než to uvidí na vlastní oči a telefon jsem urychleně vypnula.

Když maminka vstoupila k nám domů a v ruce držela tento hororový nástroj, můj nebohý bratr se leknutím málem rozkašlal. Toho si ovšem maminka nevšimla, nýbrž rychle přistoupila k zásuvce, fričku do ní zapojila a zapnula ji. Neohroženě se postavila naproti sloupu a za strašného rámusu do něj začala řezat. Neviděla jsem, co přesně u sloupu maminka kutí, protože mi jednak ona sama stínila pohled na své dílo a hlavně ke mně přiběhl můj bratr, pověsil se mi za krk a nezbyla jiná možnost než vystrašeného sourozence na chvíli odnést do kuchyně.

Když za pár chvil děsivý rachot fričky ustal, oba jsme se s bratrem vrátili do obýváku. Já první, bratr v jisté vzdálenosti za mnou. Maminka ustoupila stranou a my s bratrem jsme viděli další z mnoha důkazů o tom, že odporovat jí se nevyplatí. Ve sloupu zela díra ve

tvaru obdélníku zhruba o velikostech 50 cm na výšku a 30 cm na šířku. Odvážila jsem se přistoupit blíž a tímto otvorem jsem spatřila pravý důvod, proč ještě stál sloup na svém místě, i když jsme všechny viditelné šroubky povolili. Šroubky přidržující sloup byly totiž namontovány i zevnitř. Otvor nejvíce odpovídal tomu, že dovnitř tohoto podpírače stropu pošle maminka buď mne, nebo mého bratra. To můj sourozenec vycítil stejně rychle jako já, jenže rychleji zareagoval. Vmžiku zmizel kdoví kam. To, aby teď někdo šel bratra hledat a nutit ho, aby do stísněného prostoru vlezl se šroubovákem v ruce a začal tam odmontovávat šroubky a při tom přemlouvání nechal práci stát a tím ztrácel drahocenný čas, by nebylo teď, kdy měl taťka vlastně každou chvíli přijet zpět domů, vůbec efektivní. Do zmíněného otvoru jsem tedy byla se šroubovákem v ruce vyslána já. Vzhledem k tomu, že mohu směle prohlásit, že trpím klaustrofobií povážlivého stupně, to byl ode mě velice statečný čin. První, nejnižší šroubky, jsem odmontovala napůl již v otvoru, napůl ještě venku. Pak už jsem ale musela vlézt dovnitř, protože na ty vyšší šroubky jsem nedosáhla. Celá se třesoucí jsem tedy do sloupu vlezla. Podívala jsem se nad sebe a zmocnil se mě strach z té nesmírné výšky toho zlověstně stísněného prostoru. Podívala jsem se pod sebe a zachvátila mě hrůza z toho, že poté, co povolím všechny šroubky, by se na mě mohla celá konstrukce zřítit. Podívala jsem se před sebe a uviděla jsem, že budu muset začít odšroubovávat, ať je můj strach jakýkoli. Pustila jsem se tedy do toho. Jeden šroubek po druhém se postupně poddávaly mému šroubováku, až nakonec, s pomocí stoličky, jsem odšroubovala poslední šroubek na levé straně sloupu. Takto skončila i pravá a čelní strana. Oddechující úlevou jsem z útrob sloupu vylezla, vyndala židličku a uklidila šroubovák zpátky mezi nářadí.

Maminka byla s mou prací spokojena. Prohlédla sloup ze všech stran, znovu zapojila elektrickou pilu a opakovala hororový výstup, který jsem zde již popsala a upřímně řečeno, má nervová soustava by asi nesnesla další podrobné rozepsání toho psychicky vysilujícího zážitku. Musím se ale zmínit o jeho výsledku; sloup byl rozdělen na tři části podle rohů. Odolala jsem pokušení zazpívat sloupu pohřební píseň (což by asi bylo ze všech těch strašidelných zážitků, které jsem ten den zažívala to vůbec nepříjemnější) a pomohla své mamince s poslední etapou odklizení sloupu: vynést ho ven na chodbu. Představila ➤

jsem si, jak by asi tato situace vypadala, kdybychom bydleli v paneláku. To bychom si pravděpodobně vyčihli chvilku, kdy by nebyl nikdo ani nic před domem a postupně vyhazovali všechny tři části té masy sádry, kovu a kartonu o rozměrech 3,5 m x 50 cm na zem před dům. Pomoc. Zkrátka, vlastní dům je výhoda.

Za chvíli sloup ležel na chodbě před našimi dveřmi, já jsem zametala zbytky prachu, které zde zanechala sádra ze sloupu a bratr a maminka uklízeli nářadí.

Nu, milí přátelé, co říci závěrem? Tatínek se vrátil nadšen a v dobré náladě, která ho ale zase opustila, jakmile popatřil

na naši chodbu a to, co se v ní nacházelo. Nakonec byl ale přemluven a příští víkend sloup odvezl do sběrného dvoru. Maminka si naplánovala cestu do IKEA, kde mému sourozenci koupí psací stůl. Mám ale špatný pocit z toho, že maminka se kolem sebe začala znovu podezřele rozhlížet už zhruba po šesti hodinách. A proto vás prosím, čtenáři, kdokoliv má se mnou a mou rodinou soucit, držte nám palce a přejte nám, ať maminka ztratí fantasii nadobro nebo alespoň ať nám dá prázdniny. Vroucně vám děkuji.

P. S.: O dva dny později se maminka rozhodla, že bude rozšiřovat balkon. ●

ZTRACENÁ GENERACE

NA ZÁPADNÍ FRONTĚ KLID

TEXT: TOMÁŠ JEŘÁBEK 2.A

Co to vlastně znamená být vojá- kem první světové války?

Dnešní generace si to asi nikdy nedokáže představit. A přesto, že je to v této knize velmi věrohodně popsáno, je to stále jen „slabý odvar“ té šílené hrůzy, kterou museli vojáci prožívat. „Své“ o tom věděli Pavel a jeho spolužáci.

Význam války? Žádný! Je to pouze šachová partie těch nejvyšších. Těch, kteří sedí někde „v teple“. Rozhodují o tisících životech mladých zdravých chlapců. Ale kdyby měli jít a bojovat, položit život za vlast, nikdy by sami nešli. Jen by zbaběle utekli domů.

Proto tu byla tzv. železná mládež. Mládež, jež položila život místo nich. Chlapci, kterých se nikdo neptal, zda chtějí, nebo ne. Toto byl i Paulův případ. Jejich kantorek je do války namočil. A to hned zkraje. Ty boty, které byly naleštěné a které chodily po schodech velitelství armády, rozhodovaly o tom, jak miliony jiných a prošlapaných, odřených a ošuntělých budou šlapat blátem zákopů. A ty malé, ustrašené dušičky v nich.

Budou v zákopech žadonit o každý kousek komisárku, aby nepošli hladu. Budou bodat každou krysu, každého Francouze. Jen aby přežili.

A pak už to nebudou ti milí chlapci

ze školy. Budou to zvířata, která přestala přemýšlet. Slyší granát, zalehnou. Vidí zelenou mlhu, nasadí masky...

Nakonec pak stejně všechno skončí. I na západní frontě někdy nastane klid. Mnozí z nich to nepřežijí. Ti šťastnější se dostanou don přeplněných lazaretů, ti ještě šťastnější se z nich dostanou i ven. A ti nejšťastnější? Domů.

Ale co je to za štěstí, když jste za války přišli o všechno? O přátele, o sebeúctu, o chuť k životu?

A k čemu to vlastně bylo? Co se touto válkou dokázalo? V podstatě nic. Způsobila pohromu.

Mohla fungovat alespoň jako poučení pro lidstvo. Mohla!!! ●

VŠECHNO, CO OPRAVDU POTŘEBUJI ZNÁT, JSEM SE NAUČIL V MATEŘSKÉ ŠKOLE

TEXT: VÁCLAV PLAVJANIK 1.C

**Jako příroda chtěla tomu, aby
obloha byla modrá, tráva zelená
nebo aby ananas na pizzu
zásadně nepatřil, tak asi chtěla
i tomu, aby člověk chtěl být
vždycky dokonalý ...**

Však se na to podívejte: máme „bezchybnou technologii“, „bezchybnou módu a trendy“, „bezchybnou vládu“. Ale mezi tyto jevy by se určitě dalo zařadit i „bezchybné vzdělání“.

Člověk prostě musí nutně vědět všechno. Přičemž klidně vsadím svoje boty (moje boty případně moc nestály), že takový Einstein taky nevěděl, že pro fotosyntézu rostliny nejčastěji využívají červenou a modrou část světelného spektra. Tak proč se to musíme učit my?

V našem vzdělávacím systému máme poměrně širokou škálu škol, ale jediná, která opravdu stačí na všechny základy, je ta mateřská. A mateřská se jí neříká nadarmo. Mateřská – matka moudrosti. Tato moudra ovšem mnoho lidí zanedbává. Svět by byl ale mnohem krásnější, kdyby se nad tím lidé trochu zamysleli.

Třeba když nám paní učitelky opakovaly, že se máme se vším dělit ... Že se se mnou spolužák nechce dělit o bonbony ke svačině, by mě ještě tolik nemrzelo, ale kdyby se třeba můj budoucí šéf v práci chtěl trochu víc rozdělit o své vydělané peníze, nestěžoval bych si. Nebo když nám tehdy říkávaly, že si nemáme brát věci, jež nám nepatří ... Rusko by se na to mohlo ve své situaci s Ukrajinou rozpomenout. Obecně nemůžu zapomenout na pravidlo s uklízením – např. když od moci u nás odešli komunisté, zanechali nám v ekonomice neuklizenou paseku. A co takové pravidlo s mytím rukou před jídlem a po jídle? Kdyby si na něj vzpomněl ten chlápek

z Číny, který si dal k večeři netopýra, tak bychom tu teď možná neměli žádnou pandemii.

Na obranu našeho školství uznávám, že si je potřeba jistě poznamenat ze základní nebo i z té střední školy pamatovat, abychom mohli jako společnost vůbec fungovat. Jinak by neměl kdo pilotovat letadla, spravovat sprchové kouty nebo vymýšlet vakcínu proti nemoci, která vyvolala světovou pandemii. (V tomto bodě sice někteří namítnou, že lidstvu spíš škodíte, ale vzhledem k tomu, že se jedná spíš o ty, kdo s plechovkou piva sledují zápas Sparty s Baníkem, tak je nejde ani brát vážně.)

Zkrátka – učte se ve škole převážně věci, které vás zaujmou, ale hlavně nesmíte zapomínat na všechna základní moudra, co jste se naučili ve školce! ●

ZKRÁTKA –
UČTE SE VE
ŠKOLE PŘE-
VÁŽNĚ VĚCI,
KTERÉ VÁS
ZAUJMOU, ALE
HLAVNĚ NESMÍ-
TE ZAPOMÍNAT
NA VŠECHNA
ZÁKLADNÍ
MOUDRA, CO
JSTE SE NAUČILI
VE ŠKOLCE!

JE MINISTR ZDRAVOTNICTVÍ

INTROVERT ČI SOCIOPAT?

TEXT: DANIEL KRÍSTEK 2.A

Jsme hybridní lidstvo. Je to tak. Třeba právě teď mě pohání myšlenka dobré známky (dobrá je pro mě výborná), ale zároveň také voda na mém stole. Jsem hybridní kluk. Je to tak.

PO TÝDNU
DOMA SE VRA-
CÍM DO ŠKOLY
RYCHLE VYN-
DAT VŠECHNY
MANDARINKY,
SE KTERÝMI
JSME MĚLI
S KLUKAMA
MAGICKE PLÁ-
NY. ZJIŠŤUJI, ŽE
NA KAŽDÝ DEN
VYCHÁZÍ TAK
TŘI TESTY.

Nicméně jsem tu vůbec nemusel být. V dnešní době totiž lze ležet doma v posteli a pracovat na naprosto totožné práci – tomuto dechberoucímu zázraku se říká distanční výuka.

Jak by podotkl Milan Cais: „Většina z nás se někdy ocitla v menšině, ale těch, co jdou s většinou, je menšina.“ Dle tohoto vzoru i já se ocitl na celý jeden rok doma. Potom se vrátím do školy a mluví se o tzv. hybridní výuce. V podstatě to funguje, jako když střídáte Tomáše Řepku – pošlete ho do hry, ale on se vám stejně za chvíli vrátí.

Tento styl výuky vychází ze stereotypu hádky „Na co se půjde do kina?“. Vy chcete jít na horor, jenže právě v tu chvíli běží i nejnovější romantická komedie s Adamem Sandlerem, a tak jdete nejdřív na půlku hororu a potom a potom vás odtáhnou o sál dál vedle na doposud „nejkrásnější rokomedii, co jste kdy viděli“ (odhadem mají na ČSFD tak 49 %). Posléze zjistíte, že obojí byl vlastně jeden a tentýž žánr a že popcorn na dívčím filmu obsahuje více soli. A přesně takhle funguje hybridní výuka.

Po týdnu doma se vracím do školy rychle vyndat všechny mandarinky, se kterými jsme měli s klukama magické plány. Zjišťuji, že na každý den vychází tak tři testy. Po náročném pětidenní

následuje opět učení se přes počítač. Když to vezmu kolem a kolem, jaké to má vlastně výhody? Dobrá, nekřívím si záda, ale na druhou stranu mi chybí sociální kontakt, bolí mě oči a zhlédl jsem už všechny díly Dr. House. A tam jsem se dozvěděl, na kolik různých nemocí mohu umřít – a to mě děsí. Nechci být hybridní člověk. Je to tak. ●

ROZHOVOR

S MARTINEM JÁGREM

VIRY ZE SVĚTA
NEMIZÍ, RE-
SPEKTIVE MIZÍ
VELMI VZÁCNĚ.
CO SE JEDNOU
NĚKDE VYVINU-
LO, TO UŽ BUDE
NADOSMRTI
KOLOVAT
V POPULACI.
POSTUPNĚ SE
VIRUS A HOS-
TITEL NAUČÍ
KOEXISTOVAT
TAK, ABY OBA
BYLI SCHOPNI
DÁLE PŘEŽÍT.

V době, kdy byly SMS od KHS na denním pořádku, jsem se přes Meet spojila s panem profesorem Martinem Jágrem.

TEXT: KLÁRA MARKOVÁ 4.A

Povídali jsme si o vývoji pandemie v čase a také o hybridní výuce. Jsou plošné uzávěry a posílání zdravých lidí do karantény opravdu řešením? Má doba covidová pouze mínusy? Odpovědi na tyto otázky a mnohem více se dozvíte po přečtení tohoto rozhovoru.

Jak vnímáte pandemii z hlediska biologa?

Já půjdu trošičku proti vládní doktríně. Dle mého názoru to, co vše vyřadilo z normálního chodu nebyl covid, ale reakce vlád na covid. Nechci covid bagatelizovat a tvrdit, že to byla běžná rýmička. Samozřejmě jako každá nemoc i tato nemoc měla své oběti. Myslím si, že prvotní reakce řady vlád, včetně té naší, byla přehnaně panická. Lockdowny byly příliš tvrdé, příliš dlouhotrvající a příliš restriktivní, a to pro minimální benefit.

Naučíme se s covidem žít?

Ano naučíme. Nic jiného nám nezbyde. Viry ze světa nemizí, respektive mizí velmi vzácně. Co se jednou někde vyvinulo, to už bude nadosmrti kolovat v populaci. Postupně se virus a hostitel naučí koexistovat tak, aby oba byli schopni dále přežít.

Budou i do budoucna přicházet jedna masivní vlna za druhou?

Jsem přesvědčený, že se už pandemické vlny, jaké jsme tu zažili, opakovat nebudou. Nezáleží ovšem jen na epidemiologické situaci. Důležitou roli hraje i postoj politiků k dané situaci. Všichni si určitě vzpomínají na stav, kdy vláda všechno zavírala, lidem nedovolila jít do práce a dětem do školy, v situaci, kdy bylo 300 nakažených denně. To byla ta úplně první vlna. S tím, co víme dnes, se asi všichni shodneme na tom, že ta čísla byla směšná, a že to opatření tedy bylo naprosto nepřiměřené.

Jaký máte názor na očkování?

Jsem jednoznačně pro očkování. Nejsem proti každému a nepovažuji za svého oponenta kohokoliv, kdo se očkovat

nechat nechce. Myslím ale, že mi záleží na tom, z jakého důvodu člověk očkování odmítá, přičemž jsou argumenty validní a jsou argumenty stupidní. Chápu argumenty lidí, kteří očkování odmítají z důvodu, že se bojí o své zdraví nebo z důvodů, že vakcína není dostatečně vyzkoušená, že byla vyvíjena příliš narychlo. Přiznám se, že ale nechápu lidi, kteří vakcínu odmítají z důvodů čistě principiálních, jako nežijeme v totalitě – mě nebude nikdo nic nařizovat, nikdo mi nemá právo nutit očkování. Toto mi přijde naprosto zcestné. Troufnu si říct až absurdní. Koneckonců v České republice existuje, tuším, asi šest dalších povinných očkování. Je zajímavé, že ta antivaxerům nevadí. Nevím, proč skutečnost, že přibude sedmé, je najednou podle nich totalita, když těch předchozích šest nebyla.

Proč je v České republice malá proočkovanost? V čem je podle Vás hlavní problém?

Je to složitá otázka, na kterou se nedá odpovědět úplně triviálně. Když se podívám i do zahraničí, vidím jistou souvislost mezi procentem naočkovaných lidí na straně jedné a mezi politickou situací na straně druhé. Stejně tak mezi státy, které mají docela mizernou proočkovanost patří i Rusko. Já mám zkrátka pocit, že to možná jde ruku v ruce s tím, jak lidé důvěřují své vládě a nějak si důvěru ve vládu promítají i do důvěry ve vakcínu a v navržená opatření. Totéž souvisí i s dodržováním samotných opatření. Nevím, jestli je to jenom tím, ale myslím si, že možná fakt, že poslední vláda opravdu nebyla mezi lidmi zrovna populární, mohlo mít i vliv na to, že lidé nebyli ochotni dělat cokoliv, co jim tahle vláda radila. V průzkumech se běžně ➤

JSEM PŘESVĚDČENÝ, ŽE SE UŽ PANDEMICKÉ VLNY, JAKÉ JSME TU ZAŽILI, OPAKOVAT NEBUDOU. NEZÁLEŽÍ OVŠEM JEN NA EPIDEMIOLOGICKÉ SITUACI. DŮLEŽITOU ROLI HRAJE I POSTOJ POLITIKŮ K DANÉ SITUACI.

SITUACE, KDY
VE TŘÍDĚ BYLA
PŘÍTOMNA
MÉNĚ NEŽ JED-
NA POLOVINA,
JEDNA TŘETINA
ŽÁKŮ, SE DĚLA
PRAKTICKY
KAŽDODENNĚ.
MŮJ ABSOLUTNÍ
REKORD JE, ŽE
JSEM ZAŽIL
HODINU S JED-
NÍM ŽÁKEM. VE
TŘÍDĚ SEDĚL
JEDEN JEDINÝ
POSLEDNÍ PŘE-
ŽIVŠÍ A VŠICHNI
OSTATNÍ BYLI
ODESLÁNÍ DO
KARANTÉNY.

ukazovalo, že 70 % občanů vládě nevěří a nepodporuje ji.

Jsou pro vás a učitele obecně srozumitelná proticovidová opatření týkající se výuky ve školách?

Nejsou. Nevyznáme se v tom. Čtyřikrát do týdne chodíme za panem profesorem Bártou nebo za někým jiným, aby nám to vysvětlil.

Myslíte si, že má tzv. hybridní výuka smysl?

Hybridní výuka smysl má, pakliže alternativou je, že nebude probíhat nic a že bude ta část třídy, která je doma, prostě odříznutá. Nese to s sebou každopádně různá úskalí.

Jaká úskalí máte na mysli?

Hodina je kratší z důvodu instalace potřebného technického vybavení. Práce je pomalejší. Z metodického hlediska hodina bude chudší.

Za jaké situace se přeci jen do hybridní výuky vyplatí jít?

Troufám si říct, že v případech, jako jsme zažívali v posledních dvou týdnech (období cca od 24. 1. do 4. 2. 2022, pozn. red.), kdy ve třídě mělo být 30 dětí a ono jich tam sedělo 7, zbytek byl v karanténě, tak hybridní výuka jednoznačně za to stojí. Domnívám se, že varianta hybridní výuky, je-li technicky proveditelná, má pořád rozhodně lepší výsledky, než když bych učil 7 lidí s plným vědomím toho, že zbylých 23 to, co říkám, neuslyší.

V čem se liší příprava na on-line hodinu od přípravy na klasickou hodinu ve třídě?

S dovolením bych si dovolil jedno malé rýpnutí. Ona totiž nikdy žádná příprava neproběhne. V uplynulých týdnech se nám opakovaně stalo, že jsme to, že budeme učit hybridně, zjistili až ve chvíli, kdy jsme vstoupili do učebny. Očekávali jsme, že v učebně bude sedět například 15 žáků, ale zjistili jsme, že tam sedí 3. To jsme dopředu nevěděli. Někdy to byla vyloženě improvizace.

Jak se na hodinu připravíte, pokud o ní dopředu víte?

V případě, že to vím dopředu, tak příprava samozřejmě zahrnuje skenování některých materiálů, aby se daly studentům promítat na monitor počítače v případě, že dané materiály studenti nemají k dispozici doma, nebo že nemají tiskárnu, na které by si je vytiskli. Zahrnuje to stahování různých audiotracků. teď mluvím o jazyku.

Například audiotracků z cédéček, aby se to dalo studentům nasdílet do učebny a aby si je mohli pustit. A samozřejmě, i když je to v jazyce poněkud nepříjemné, se musí zredukovat metodické postupy, které vyžadují práci ve dvojicích nebo nějakou diskuzi na dané téma, protože to se tímto stylem nedá dost dobře dělat.

Stalo se Vám často, že jste přišel do třídy, kde jste našel pouze dva, tři studenty?

Ano stalo. V posledních týdnech se to dělo. Stávalo se to opakovaně. Situace, kdy ve třídě byla přítomna méně než jedna polovina, jedna třetina žáků, se děla prakticky každodenně. Můj absolutní rekord je, že jsem zažil hodinu s jedním žákem. Ve třídě seděl jeden jediný poslední přeživší a všichni ostatní byli odesláni do karantény.

Kdy byla, co se karantén týče, podle Vás situace nejhorší?

Myslím, že nejhorší to bylo asi před dvěma a půl, třemi týdny. Někdy v polovině ledna.

Myslíte si, že dlouhodobě trvajících on-line výuka zásadně znevýhodnila letošní maturanty oproti maturantům, kteří celé studium absolvovali prezenčně?

Jako řada otázek, tak i tato nemá jednoznačnou odpověď. Liší se to student od studenta. Známe jeden takový bonmot: Kdo chce, ten si cestu najde, a kdo nechce, ten si najde výmluvu. Alespoň co můžu mluvit za sebe, protože já mám svědomí čisté. Vážně jsem učil, co to dalo. Všechno jsem probíral a opakoval. Dělal jsem kvízy a pracovní listy a podobně. Dělal jsem vážně všechno, co šlo. Myslím, že kdo chtěl a měl tu vnitřní disciplínu a snažil se, tak připraven být může. Nebudu říkat, že tam vůbec žádné dopady nejsou, ale troufám si říct, že byly minimalizovány tak, jak to šlo. Na druhou stranu nepopírám, že jsem měl i žáky, u nichž jsem měl pocit, že ten minulý rok nebo jeho valnou část „proflákali“. Tam se potom samozřejmě ten propad dá očekávat. Myslím si, že pokud mají tito lidé dostatečnou míru sebereflexe, tak musejí uznat, že si za to mohou sami.

Myslíte si, že si z této mimořádné doby odneseme nějaké plusy do budoucna?

Jistě, spousta rodičů koupila dětem notebooky a tablety, což by se jinak nestalo. To byl samozřejmě vtip. Pozitivní dopady určitě jsou. Určitě tu budou nějaké posuny v oblasti používání digitálních technologií. Já se přiznám, že jsem o službě Meet před lockdownem ➤

vůbec neslyšel. Neměl jsem tušení, jak se to používá. Spoustu věcí jsme se i my učitelé museli učit za pochodu. Řadu z toho, co jsme se naučili, jsme se leckdy rozhodli používat i dál. Například já jsem si během posledního roku a půl docela zvykl na on-line učebny. Přestože už jsme normálně ve škole, tak je stále používám k zadávání úkolů, ke sdílení prezentací a pracovních listů pro studenty. Mám pocit, že se tento systém docela osvědčil.

Co bylo podle Vás na situaci během minulého roku a půl nejhorší?

Mně by ani nevadila tak ta forma, že člověk sedí sedm hodin u počítače, i když i to už pro člověka muselo být vysilující. Mně na celé té anabázi posledního roku a půl hlavně vadily ty lockdowny a to omezování setkávání se. Myslím si, že spousta lidí z toho dodneska má psychické problémy, deprese a pocity úzkosti a podobně. To není z distanční výuky samozřejmě. Je to kvůli tomu, že měli osm měsíců trvající samotku, což mimochodem ve vězení je považováno za trest ke zlomení vězňů. To si tehdy ale vláda neuvědomila.

Čeká nás další lockdown?

Možná jsem optimista. Doufám, že to, co se tady odehrávalo v posledním roce, už nás znovu nečeká. To, že budou přicházet nové vlny covidu, to prostě budou a budou přicházet ještě pár let. Potom už z toho budou slabší vlny. Zhruba takové, jako jsou ty chřipkové, které také přijdou od nepaměti každou zimu. S virem se budeme muset sžít. To nás určitě čeká. Přijde doba, kdy počet nemocných bude vyšší a kdy možná se někomu někde nařídí nosit respirátory a nedej bože, to bych si nepřál, ale nemohu to vyloučit, možná bude doba, kdy začne hygiena zase otravovat a trasovat. To se stát může. Snad už máme plošné lockdowny za sebou. Koneckonců i moderní vědecké výzkumy od Evropy přes Ameriku po Asii, které zkoumaly dopady plošných lockdownů poměrně jasně dokázaly, že lockdowny nebyly efektivní. Dokázaly, že plošné zavírání stejně ničemu nepomohlo a nic nevyřešilo. Doufám, že už si to vlády uvědomují a že už se znova touto cestou nepůjde.

Co si myslíte, že by bylo místo lockdownů v boji s covidem opravdu efektivní opatření?

Problém je s tím, že takové opatření se nedá udělat. Pakliže máte nakažlivý virus a chcete, aby se nešířil, můžete udělat opravdu jedinou věc, a to, aby se lidé

nepotkávali. To je ale tyranské. Pokud se lidé budou potkávat, pak se nemoc bude šířit. V takovém případě máte jedinou možnost, a to sice nechat efektivně naočkovat všechny, kteří o to stojí, aby byli jakž takž chráněni. Potom už je to prostě jenom součást života. Tak jako ta chřipka. Rozhodně si myslím, že posílat lidi do karantén, přestože netrpí žádnými příznaky, cesta není. Karanténa už z definice vždy byla pro nemocné jedince.

Chtěl byste něco vzkázat studentům?

Řekl bych alespoň jednu věc. Jestli nás poslední roky něco naučily, tak že nic z toho, co se ve škole děje a co ve škole zažíváme zjevně nemůžeme považovat za samozřejmé. Kdykoliv a bez varování nám to totiž může být odňato. Všichni bychom si společně měli vážit toho, co máme, že to jakž takž funguje a doufat, že nám to vydrží a bude fungovat i nadále. Z toho, čím jsme si prošli, si máme odnést ne ty šrámy na duši, ale to ponaučení a ty nové dovednosti. ●

JESTLI NÁS
POSLEDNÍ ROKY
NĚCO NAUČILY,
TAK ŽE NIC
Z TOHO, CO SE
VE ŠKOLE DĚJE
A CO VE ŠKOLE
ZAŽÍVÁME
ZJEVNĚ NE-
MŮŽEME PO-
VAŽOVAT ZA
SAMOZŘEJMÉ.

OBSÁHLÝ ROZHOVOR
S HVĚZDIČKOU ČESKÉHO CYKLOKROSU

KRISTÝNOU ZEMANOVOU

Kristýna Zemanová je česká cyklokrosařka závodící od roku 2019 za mladoboleslavský Brilon Racing Team.

TEXT: KAREL SCHAMBERGER 1.A

V cyklokrosové sezoně 21/22, první po přestupu z juniorek, jasně dominovala v domácím poháru, když ve čtyřech závodech vyhrála a ve dvou dojela čtvrtá.

MUSÍM ŘÍCT, ŽE
TEN POSUN
7 HODIN BYL
DOCELA NÁ-
ROČNÝ, ALE DO
3 DNŮ JSEM SE
S TÍM SROVNÁ-
LA A DALO SE
TAM NORMÁL-
NĚ FUNGOVAT.

Roli favoritky potvrdila na Mistrovství ČR v cyklokrosu 2022 v Kolíně a získala svůj první titul mezi dospělými. Letos v lednu byla na MS ve Fayetteville v USA a přivezla úžasné 7. místo v kategorii do 23 let.

Osmnáctiletá Kristýna Zemanová brala na MS v USA v kategorii U23 velmi slušné 7. místo, nejlepší české umístění. Kristýna Zemanová, česká šampionka v seniorské kategorii, zaostala o více než dvě minuty za Puck Pieterseovou, která vyšla vítězně ze souboje tří nizozemských jezdkyň. Ve finiši devatenáctiletá Pieterseová těsně porazila Shirin van Anrooijovou. Bronz získala Fem van Empelová, která projela cílem se ztrátou deseti sekund. (celý závod 46 minut).

Kristýno, Ty jsi letos zvítězila v mnoha závodech, a to vyvrcholilo titulem Královna cyklistiky v cyklokrosu za rok 2021. Jak moc jsi to v našlapané cyklokrosové konkurenci čekala?

Popravdě, protože jsem vlastně přestupovala do elitní ženské kategorie a říkala jsem si, jestli budu jezdit do 10. místa, tak to bude super. A hned na prvním závodě se to nějak prolomilo, začala jsem jezdit okolo toho 4. místa, přišly ty vítězství, takže já jsem to vlastně vůbec nečekala, a kdyby mi někdo před sezónou řekl, že to bude probíhat takhle, tak bych mu vůbec nevěřila.

Kristýno, jak ses v USA aklimatizovala po přiletu?

Naštěstí to šlo docela rychle. Musím říct, že ten posun 7 hodin byl docela náročný, ale do 3 dnů jsem se s tím srovnala a dalo se tam normálně fungovat. Horší to pak bylo zpátky, ale to už naštěstí o nic nešlo, takže se to dalo v klidu dospát.

Kristýno, Ty jsi skončila na na 7. místě v kategorii U23, bylo něco, co Tě na trati překvapilo, nebo se vše odehrálo podle plánu?

Tak ta trať byla strašně hezká, byla specifická tím, že taková tady v Evropě ani v Česku prostě není, i když se všichni ptali, k čemu bych to přirovnala, tak to se přirovnat úplně nedá. Ta trať byla prostě úplně jiná, než jsme zvyklí, a byla strašně zajímavá a průběh toho závodu jsem asi takhle čekala, protože ty tři Holanďanky jsou takhle odskočené od zbytku startovního pole, takže jsem tak nějak věděla, že ten medailový boj bude mezi nimi. Věděla jsem, že do boje zasáhnou Francouzky, a i místní Američanky,

takže ten závod se vyvíjel, tak jak jsem očekávala, a tím, že jsem ten závod odjela s jednou reprezentantkou USA, tak jsem si ten závod i hrozně užila, atmosféra byla opravdu úžasná.

Poslední otázka k Fayetteville. Jaké vztahy jsi měla na MS se soupeřkami?

Tak s některými se znám, s některými ne. Ty Holanďanky jsou takové obyčejné závodnice, jsou to vzory, protože jejich jména jsou pojmy v cyklistice. A co se týče třeba té Američanky, tak s tou jsem si ještě dlouho po závodě psala, byla hrozně fajn, taková milá. Moc se s těmi holkami neznáme, ale většina z nich je opravdu fajn.

Prachatická rodačka Kateřina Nash, trvale žijící v USA, se rozloučila s cyklokrosem na mistrovství světa 13. místem. Jak moc dobře Kateřinu znáš a je možné, že před sebou momentálně vidím další budoucí olympioničku?

Vzhledem k tomu, že cyklokros na olympiádě ještě není, i když to vypadá, že se teď už snad zařadí, tak já bych samozřejmě byla ráda, kdyby olympiáda v cyklokrosu byla...

Kateřina tedy byla na letních i zimních olympijských hrách, přesněji na ZOH v běhu na lyžích a v létě pochopitelně na kole.

Kristýno, Ty jsi jednu dobu uvažovala o konci kariéry, kdy jsi po krátkém váhání věděla, že bez sportu to nepůjde a zůstala jsi u cyklokrosu. Jak moc tě to posílilo?

Hrozně mě to posílilo. Já jsem vlastně před dvěma lety prodělávala spoustu nemocí a celkově takovou krizi, kdy mě

KATEŘINA TEDY
BYLA NA LET-
NÍCH I ZIMNÍCH
OLYMPIJSKÝCH
HRÁCH, PŘES-
NĚJI NA ZOH
V BĚHU NA LY-
ŽÍCH A V LÉTĚ
POCHOPITELNĚ
NA KOLE.

KDYŽ JSEM
BYLA MLADŠÍ,
TAK JSEM
VŠEOBECNĚ
TRÉNINKY
NEMĚLA RÁDA.
KDYŽ BYLY
DLOUHÝ, KRÁT-
KÝ, NIKDY MĚ
TO NEBAVILO.

už kolo nenaplňovalo, respektive závody mě nenaplňovaly tak jako dřív, a chtěla jsem opravdu skončit, ty závody mě netěšily a už jsem se na ně netěšila tolik jako předtím, ale paradoxně mě ty nemoci pomohly a nakoply mě, protože jsem zjistila, že kdybych nejezdila na kole, tak vlastně nemám co dělat, takže kdyby se to takhle tenkrát nesešlo, tak bych na kole možná už nejezdila.

Nemůžu se nezeptat na problémy s kolenem. Jak momentálně zvládáš tréninky?

Naštěstí se mě dostalo dobré zdravotnické pomoci a všechno dobře dopadlo. Koleno je v pořádku, vůbec ho necítím a já teď doufám, že dokonce února budu mít volno. A pak do března budu moci normálně trénovat bez omezení.

A u té síly zůstaneme, respektive se koukneme na tvůj tréninkový plán. Ty máš ráda trénink a o to víc, když je vytrvalostní a dlouhý, ráda si projíždíš různá města a tratě.

Kdy ses do této fáze těšení se na trénink dostala?

Tak když jsem byla mladší, tak jsem všeobecně tréninky neměla ráda. Když byly dlouhý, krátký, nikdy mě to nebavilo. Když začala karanténa a měli jsme volnější režim co se týče školy, tak jsem začala hodně jezdit na silničním kole, začala jsem objevovat různá místa, města a tratě, který jsem třeba dosud neznala, a ty tréninky se rázem protáhly a mě to začalo hrozně bavit, takže já se od téhle doby na každý trénink těším, protože jsem třeba pět hodin venku a vidím spoustu nových míst.

Jsi taky studentka našeho gymnázia v Mladé Boleslavi. Jak zvládáš školu a kolo zároveň?

Tak určitě je to náročné, ale naštěstí se mi povedlo dostat individuální plán a ten mi to tedy dost ulehčuje a musím říct, že i zdejší profesori mi pomáhají, když tu třeba zrovna nejsem. Takže vždycky, když tu dlouho nejsem, tak tu pro mě jsou.

Přejdeme k českým závodům. Ty jezdíš domácí závody, které máš v oblibě, a patří do nich domácí Mladá Boleslav a její okolí, například Jabkenický závod, kde jsi v dětství strávila hodně času u prarodičů?

Jabkenice určitě, tuhle vesnici mám velmi ráda – to je určitě jedna z mých nejoblíbenějších tratí, ale bohužel teď to vypadá, že se už v Jabkenicích závodit

nebude, protože už nejsou sponzoři a organizátor to už nechce dělat. Co se týče boleslavské tratě, tak ta nepatří úplně mezi nejoblíbenější, ale určitě je to zajímavý závod, kdy ten závod je vlastně jen po louce a trať je hodně rovinatá, takže to určitě taky není špatný závod.

Jak moc se domácí závody liší od těch v Nizozemsku nebo Belgii, protože vím, že Radek Beneš, člověk v cyklokrosu a vůbec u kol na správném místě, stavitel tratí a organizátor závodů, se zrovna v Jabkenicích vždy snaží co nejvíce přenést zahraniční tratě, vylepšené a vyšperkované.

Ano to je pravda. V poslední době se mnoho organizátorů snaží připodobnit těm ve světě, což se asi daří, řekla bych. Bohužel ty závody probíhají úplně jinak tady než tam. Tady se buď nezavodí a jede se poslední dvě kola a nic moc se neděje, anebo člověk jede sám, takže ten závod je nezajímavý, kdežto v Holandsku, nebo v Belgii se od výstřelu prostě jede úplně naplno a vůbec se nečeká, ale já v těch domácích závodech, když jsem sama, tak se opravdu snažím jet naplno, protože jen to mě posune.

Kristýno, na závěr poslední otázka - jsi rozhodnutá, jaké jsou Tvoje plány do budoucna? Nizozemsko, Belgie, nebo se cyklokros upozadí a ty zůstaneš v České republice?

Tak s cyklokrosem zatím končit vůbec nechci, protože po té sezóně jsem teď namotivována do těch dalších, a byla by to hrozná škoda, kdybych skončila. Samozřejmě příští rok mě čeká maturita, takže teď to kolo musí jít trochu, trochu dozadu, ale já pevně doufám, že to půjde skloubit dohromady, a kdybych se pak dostala na vysokou školu, tak to se dá studovat dálkově - a co se týče nabídek, tak ty jsou, ale shodli jsme se s rodiči, že do maturity zůstaneme v České republice. Pro nahraný videopodcast na YouTube nahraj QR kód.

Kristýně moc děkuji a přeji jí mnoho úspěchů do dalších závodů!●

KDYŽ ZAČALA
KARANTÉNA
A MĚLI JSME
VOLNĚJŠÍ REŽIM
CO SE TÝČE
ŠKOLY, TAK
JSEM ZAČALA
HODNĚ JEZDIT
NA SILNIČNÍM
KOLE, ZAČALA
JSEM OBJEVO-
VAT RŮZNÁ
MÍSTÁ, MĚSTA
A TRATĚ,
KTERÝ JSEM
TŘEBA DOSUD
NEZNALA.

OD VYŠŠÍHO K NIŽŠÍMU

TEXT: KOMÁRKOVÁ, KUTILOVÁ, KOPEJSKOVÁ, SODOMKOVÁ, KULINOVÁ 6.0

„K vyšším principům“ stálo roku 1942 na tablu studentů sexty příbramského gymnázia. Přestože oni neměli šanci vyšší princip najít, my jsme se ho o sedmdesát let později vydali v jejich stopách hledat. Místo nahore jsme ale skončili (v) dole.

APLIKACE POJMENOVANÁ PO JIŽ NOTORICKY ZNÁMÉM FILMU „VYŠŠÍ PRINCIP“ UKAZUJE NÁŠ PRVNÍ CÍL. NAPIJTE SLEDUJEME SMĚR ŠIPKY A POSTUPNĚ UBÝVAJÍCÍ METRY, AŽ SE DOSTÁVÁME K PRVNÍMU BODU NA MAPĚ SPOJENÉMU S PŘÍBĚHEM PŘÍBRAMSKÝCH STUDENTŮ

Všichni se 10. ledna scházíme ve třídě a otestujeme se. Po negativním výsledku všech účastníků už konečně můžeme vyrazit. Tak se za doprovodu filmu „Vyšší princip“ vydáváme na zdlouhavou cestu do Příbrami.

Po příjezdu se nadšeně rozdělujeme na předem domluvené menší skupinky a vyvíjíme se za dobrodružstvím. Aplikace

pojmenovaná po již notoricky známém filmu „Vyšší princip“ ukazuje náš první cíl. Napjatě sledujeme směr šipky a postupně ubývajících metry, až se dostáváme k prvnímu bodu na mapě spojenému s příběhem příbramských studentů – hostinci U Bílé husy pod Svatou Horou. Vyplníme úkol a pokračujeme dál. Stejně tak nás aplikace provází po zbytku Příbrami, a my tak máme

➡ ŠEVČINKSÝ DŮL
Spontánně se poté ještě vydáváme do hlubin samotného dolu.

MÁME ŠANCI
PROHLÉDNOUT
SI DALŠÍ KRÁSNÁ
MÍSTA JAKO
SVATOU HORU,
SVATOHOR-
SKÉ SCHODY,
ZÁMEČEK
ERNESTINUM
NEBO KOSTEL
SV. JAKUBA
STARŠÍHO.

Šanci prohlédnout si další krásná místa jako Svatou Horu, Svatohorské schody, zámek Ernestinum nebo kostel sv. Jakuba Staršího. Časem narážíme na menší komplikace, kterými se ale nenecháme zastavit. Kompas totiž často ukazuje, kam nemá, a zadané otázky občas nejsou jasně formulované. Přesto hru úspěšně dokončujeme, pro což ztrácíme důkaz v moment, kdy se nám aplikace z ničeho nic vypíná a odmítá ukázat celý náš postup. Ó, né!

Lehce zklamání se vydáváme za zaslouženým odpočinkem a jídlem. Zklamání o to více roste, když nacházíme v kavárně všechna místa obsazena mimo jiné i našimi drahými profesory. Sbíráme tedy všechny zbylé síly a rozhořčeně jdeme zpátky do ulic Příbrami, místo vyššího principu už ale hledáme jen posezení a něco k snědku.

Lov na kavárnu se vydařil a my se s plnými žaludky a lepší náladou vracíme do autobusu. Po krátké projížďce jsme v našem dalším cíli. Uvědomujeme si však, že Ševčínský důl opravdu není důl Anna, a tak se za nepříznivých

podmínek počasí pěšky přesouváme. Když konečně dorazíme do správného dolu a hlavně tepla, vyslechneme si zajímavou přednášku o skutečném příběhu Vyššího principu od ředitele muzea. Spontánně se poté ještě vydáváme do hlubin samotného dolu. Rozdělíme se do dvou skupin a vyčkáváme, než se vláček rozjede. Po asi 200 metrech dobrodružné jízdy doprovázené všemi možnými výkřiky a zvuky traumatizování vystupujeme. Nakonec máme možnost nahlédnout do jámy Prokop, jedné z nejhlubších šachet ve střední Evropě. Se strachem znovu nastupujeme do hrůzného viklajícího a rozpadajícího se vláčku a doufáme, že přežijeme cestu zpět.

Po návratu na povrch zemský už nás čeká jen koulovačka a cesta k autobusu. Tam se všichni uvelebíme a po náročném dnu se unavení vracíme zpět do Mladé Boleslavi.

I přes všechny komplikace, únavu a časté otrávení, jsme si exkurzi užili, hlavně jako příležitost trávit společně čas. Těšíme se na další! ●

MATERIÁLNÍ SBÍRKA NA POMOC UKRAJINĚ

Vážení pedagogové, vážení studenti, spojili jsme se s vedením města a domluvili se na uspořádání materiální sbírky na pomoc Ukrajině i na našem gymnáziu. Bude se konat v laboratoři fyziky (učebna 102) od úterý 1. 3. do pátku 4. 3. vždy od 7:30 do 7:50 a následně od 11:30 do 13:25.

Nosit můžete především:
trvanlivé potraviny
spací pytle, deky a další lůžkoviny
hygienické potřeby (speciálně ty pro ženy a děti)
základní léky

Nenoste prosím
balené nápoje
stany

Zároveň pokud máte k dispozici banánové krabice, případně něco v tom smyslu, pomohly by nám i ty - pro převoz do hotelu Věneč, kde probíhá sbírka města. Pokud byste si s čímkoli nebyli jisti, neváhejte se ozvat, zároveň se prosím snažte informaci rozšířit i mezi další studenty. Děkuje.

Za Studentský parlament,
Markéta Lindáková, předsedkyně

KVANTITA NENÍ KVALITA!

TEXT: KAREL SCHAMBERGER 1.A

Je to půl roku poté, co skončily odsunuté letní olympijské hry v Tokiu, a další olympiáda proběhla na stejném kontinentu, jen 2093 km od sebe.

ČESKÁ REPUBLIKA S REKORDNÍM POČTEM ÚČASTNÍKŮ NA ZOH 2022 PŘIVEZLA POUZE 2 MEDAILE.

To je jako letět na dovolenou v Řecku, a ještě k tomu byste při tomto letu proletěli nad dějištěm minulých zimních olympijských her, nad Pchjongjangem. Samotné konání ZOH zaznamenalo vlny nevole a protestů kvůli porušování lidských práv v Čínské lidové republice, ale peníze jsou mocnější než lidská práva, proto se XXIV. ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRY konaly právě v Pekingu.

Česká republika s rekordním počtem účastníků na ZOH 2022 přivezla pouze 2 medaile.

Poprvé v historii se stalo, že Česká republika odjela na ZOH s více než stočlennou výpravou. Počet účastníků však počet medailí nenavýšil, ba naopak počet medailí se razantně snížil. K počtu olympioniků zcela nepochybně přispěla

ženská hokejová reprezentace, která se kvalifikovala na ZOH 2022, a tudíž bylo o 23 olympioniček více, a to z celkového počtu 114 závodníků dělá rozdíl přesahující historickou stovku sportovců.

Následující článek byl dokončen 17. 2. 2022, tedy 3 dny před zhasnutím olympijského ohně v Pekingu. Mohou se v něm tedy objevit mírné odchylky, ale většina by měla být shodná.

Olympiáda v zajímavých číslech:

Peking podruhé hostí olympiádu, poprvé však tu zimní. Jednalo se o druhou olympiádu s covidem-19. Přibylo 7 nových disciplín. Češi měli zástupce v každém ze sportů. 5. ZOH pro Martinu Sáblíkovou. Dějiště byla rozmístěna do 3 míst v Číně. Účastnilo se téměř 2900 sportovců a celkem 91 zemí. Na zahajovacím ceremoniálu se zapojilo přes 3000 teenagerů. Celkem bylo rozděleno 109 sad medailí. Olympiáda v Číně měla údajně stát 82 miliard Kč, pro příklad – to by „zamázlo“ český státní dluh sedmadvacetkrát.

Jistota Ledecká

Zlatá Ester Ledecká sice neobhájila double z Koreji, ale svoji úlohu splnila. Jedna z mála českých sportovkyň, která byla opravdu kladně hodnocena, a ještě aby ne! Česká obojživelnice neměla na prkně konkurenci a v klidu si dojela pro nejcennější kov. Ester následně ➡

PEKING PODRUHÉ HOSTÍ OLYMPIÁDU, POPRVÉ VŠAK TU ZIMNÍ. JEDNALO SE O DRUHOU OLYMPIÁDU S COVIDEM-19.

➡⬅️ ZLATÁ ESTER Česká obojživelnice neměla na prkně konkurenci a v klidu si dojela pro nejcennější kov.

MARKÉTA
DAVIDOVÁ
MĚLA VÝBOR-
NĚ ROZJETÝ
ZÁVOD, KDE
OLYMPIJSKÉ
ZLATO ZHA-
TIL POSLEDNÍ
VYSTŘELENÝ
NÁBOJ.

nastoupila na lyžích a v super-g skončila na kvalitním 5. místě, kdy svah sjížděla hned jako druhá, takže neměla žádné informace o trati, a i tak zaostala jen o 0,43 vteřiny od dublu zlatých kovů. STR, jak se jí v Česku říká, ještě nastoupila ve sjezdu, kde si nevedla vůbec špatně, jen kdyby nepřišla chyba. Bylo to všechno, nebo nic, jak sama závodnice prozradila, a závod měla rozjetý výborně. Pak bohužel přišla chyba, kdy se jí zasekla lyže a div, že nepadla. Ledecká přesto sklídila obrovskou dávku přízně a podpory od fanoušků a ostatních závodnic. Jedna ze sjezdařek řekla „Na snowboardáka dobrý, ne?“ Nakonec nás Ester naposledy napínala, když jela kombinaci sjezdu a slalomu, kdy celou republiku namlsala 2. místem ze sjezdu, a to jen o 0,01 vteřiny. Bohužel slalom není disciplína pro Ester, která i přes zranění ve sjezdu nastoupila, a nakonec to dalo úžasné, ale nepopulární bramborové 4. místo.

Sáblíková na přesčase!

Tentokrát bronzová Martina Sáblíková z trati na 5000 metrů fantasticky zajela, když ještě v posledním našla zbytky sil a zrychlila. Neuvěřitelný výkon české rychlobruslařky, která znovu zachraňuje

► POSLEDNÍ NÁBOJ

Vytrvalostní závod mělo celkově nejvíc Čechů rozjeto velmi dobře. Markéta Davidová měla výborně rozjetý závod, kde olympijské zlato zhatil poslední vystřelený náboj

▼ BRONZOVÁ MARTINA SÁBLÍKOVÁ

Tentokrát z trati na 5000 metrů fantasticky zajela, když ještě v posledním našla zbytky sil a zrychlila.

českou výpravu. Nutno dodat, že mnoho Čechů Martině po „bramborovém“ výkonu na 3000 metrů dlouhé trati nevěřilo, a tvrdilo, že na to „už nemá“. Legendární Martina se ale vzchopila a dosáhla neuvěřitelného výsledku. Aby toho nebylo málo, po závodě oznámila možnou účast na LOH 2024 ve Francii na kole. Martina toho má asi málo!

Smutná hrdinka Davidová

Jedna z největších českých nadějí v biatlonu bohužel vyhasla. Vytrvalostní závod mělo celkově nejvíc Čechů rozjeto velmi dobře. Markéta Davidová měla výborně rozjetý závod, kde olympijské zlato zhatil poslední vystřelený náboj a šance zase až za čtyři roky. Sama Davidová po závodě řekla: „Poslední ránu nedává jen blbec, ale pokusím se z toho poučit.“ Český biatlon byl momentálně v personální obměně, a to bylo v Pekingu znát. Česká „MAKULE“ pak už nepřidala lepší výsledek a z her odjíždí s 6. místem.

K POČTU OLYM-
PIONIKŮ ZCELA
NEPOCHYBNĚ
PŘÍSPĚLA ŽEN-
SKÁ HOKEJOVÁ
REPREZENTA-
CE, KTERÁ SE
KVALIFIKO-
VALA NA ZOH
2022, A TUDÍŽ
BYLO O 23
OLYMPIONÍČEK
VÍCE

Bankéři Paulovi pobláznili Česko curlingem!

V kategorii smíšených družstev v curlingu slavili premiéru na ZOH manželé Paulovi a byla z toho důstojná premiéra. Česká dvojice pobláznila zametáním celou Českou republiku. Když manželé Paulovi dokázali projít přes hostující Norsko a USA, přišla bohužel rána od Kanady a sen o medailové pohádce se náhle rozplynul, ale že by pohádka neměla šťastný konec? Ale jistě že měla - při utkání o 5. místo zvítězili nad domácí Čínou.

České lvice poprvé na ZOH!

Ženský hokej se dočkal taktéž jako curling neuvěřitelného obdivu, když se

✓ MANŽELÉ PAULOVI

Česká dvojice pobláznila zametáním celou Českou republiku.

Česky proboujaly přes Norsko, Polsko a Maďarsko a mohly se těšit z finálového turnaje v Pekingu. Holky začaly výborně, když poprvé o sobě dala vědět vlajkonoška Alena Mills, která byla kapitánkou české reprezentace. Reprezentantky pak vstoupily pravou nohou do turnaje, když porazily domácí Čínu a následně Švédsko, pak bohužel ale přišel neoblíbený soupeř, a to jak mužské, tak ženské reprezentace. S Dánskem přišla prohra. S Japonskem sice také, ale až v prodloužení. V následném play-off holky dostaly USA, které je, i po srdnatém výkonu, dokázaly porazit. Úspěchem také je, že se gólmanka Peslarová dostala do All star týmu. ●

✓✓ ŽENSKÝ HOKEJ

Holky začaly výborně, když poprvé o sobě dala vědět vlajkonoška Alena Mills, která byla kapitánkou české reprezentace.

ŽENSKÝ HOKEJ
SE DOČKAL
TAKTÉŽ JAKO
CURLING NEU-
VĚŘITELNÉHO
OBDIVU, KDYŽ
SE ČESKÝ
PROBOJOVALY
PŘES NOR-
SKO, POLSKO
A MAĎARSKO
A MOHLY SE
TĚŠIT Z FINÁLO-
VÉHO TURNAJE
V PEKINGU.

REPREZEN-
TANTKY PAK
VSTOUPILY
PRAVOU NOHOU
DO TURNAJE,
KDYŽ PORAZILY
DOMÁCÍ ČÍNU
A NÁSLEDNĚ
ŠVÉDSKO.

ZTUHLÉ JAK OBECENSTVO, TAK HEREC ANEB ANI ČTRNÁCTÉHO ÚNORA PERMAFROST NEPOOKŘÁL

TEXT: STANISLAV ZELENÝ

Valentýn ve mně neevokuje pogrom, ani špatně vyskloňovanou ruštinu. Hercův dmoucí se hrudník je po třech hodinách biblického patosu a reprodukované hudby značně vyčerpán. Imaginace je sice můj oblíbený žánr, Šumařovy housle však při čtrnáctém únoru čekaly alespoň letmý dotyk smyčce. Nestalo se. Neustále přesouvající se Šumař párkrát vystoupil

s neopodstatněnými rekvizitami, otec stejnou divadelní zkratkou třikrát nachytl milence. Nejmladší dcery, věkově střídavě fluktuující mezi sedmi a patnácti lety, neunesly tíhu obskurnosti scénického tance. Kozáčkem s lahví na hlavě však potěšila nejvýraznější postava levicového perspektivního mladíka.

Autor chápe, že představení režíroval Mikeska. ●

KDO JE STANISLAV ZELENÝ?

Muž mnoha názorů a tváří, nebojácný, svou identitu však pečlivě skrývající. Chci znepokojovat, chci se ptát, chci školnímu periodiku znovu nahnat krev do žil. Mohu být kdokoli. Možná jsem váš nenápadný spolužák, možná uklízečka, tiše se plížící po útrobach monstra, jež nás polyká zaživa. Na mé tváři ani jménu však nezáleží. Dozvíte se ho v ten pravý čas.
Hodlám tvořit stoslovné medailonky

vystihující aktuální gymnaziální kulturní (i nekulturní) dění. Mé jméno je Stanislav, jméno slovanského původu, odvozené od slova "stan" - pevnost. Pevný je můj charakter, pevný je můj světonázor, pevný jsem já.

Sto slov, sto ostrých nožů, co bodají do statickosti umění.

Takový je Stanislav Zelený. ●

INTERVIEW S ŘEDITELKOU MĚSTSKÉHO DIVADLA MLADÁ BOLESLAV

JANETOU BENEŠOVOU

TEXT: TEREZA HELLEROVÁ 4.8

Kdy se mladoboleslavské divadlo uzavřelo a jak to probíhalo?

Divadlo bylo uzavřeno buď na základě vládních nařízení nebo druhá varianta byla po komunikaci s hygienou, což se nám také stalo a bylo to tedy v tom loňském roce. Letos jsme tu situaci už s hygienickou stanicí uměli pořešit tak, že jsme nemuseli zavřít, jen jsme vytrasovali nemocné a udělali změnu titulu.

Mohli jste zkoušet, nebo se do divadla vůbec nesmělo?

Na začátku byly samořejmě dny, kdy tady vůbec nikdo nebyl, a dny, kdy tady byli jenom „kancelářský“ - ekonomické oddělení, naše paní tajemnice a paní ekonomka - to muselo fungovat. U ostatních jsme řešili home office, což u zkoušení inscenace jde. Herci se učili texty a propojili jsme se i s Dagmar Peckovou do Mnichova. Loni v květnu, vlastně jakmile se to uvolnilo, se začalo zkoušet a během června jsme měli dvě premiéry.

Během druhé vlny měli herci výjimku, že na jevišti při výkonu autorského díla nemusí mít respirátor, protože v něm samozřejmě prostě hrát divadlo nejde, a nazkoušeli jsme Psa baskervillského a Adinu.

Jak jste se v divadle s nastalou situací vypořádali? Určitě vás to zasáhlo

finančně. Pomohl vám stát? A jak je běžně divadlo financováno?

Divadlo je financováno především zřizovatelem, což je statutární město Mladá Boleslav. Jsme příspěvková organizace, jakou jsou všechny školy, školky... takže hlavní část financí jde od města a další peníze získáváme od ministerstva kultury, Středočeského kraje, sponzorů a velkou část příjmů u nás tvoří tržba ze vstupenek nebo z prodané reklamy.

Na jedné straně sice nebyly tržby, ale na druhé zase nebyly náklady – neplatili jsme hostující lidi, autorské honoráře, neodváděli jsme poplatky Dilii a Aura-pontu... Takže s pomocí ministerstva kultury jsme tu situaci zvládli skutečně dobře.

Takže nebylo nutné propouštět?

Ne, ne, ne. To bylo vlastně i krédem, které jsme slyšeli ze všech stran – Snažte se lidi nepropouštět, ale dát jim práci. Takže my jsme tu práci lidem dávali a snažili jsme se hledat nový komunikační kanál s každým z diváků, což se nám podařilo. Takže jsme se v té době jednak na sociálních sítích snažili informovat diváky o tom, co děláme, a vznikly třeba takové projekty jako Bílá nemoc a Máchův Máj.

Bílá nemoc se odehrává v divadle, ale nejen na jevišti, ale ve všech prostorách divadla a herci hrají tam, kde normálně sedí diváci. Takže to bylo unikátní v tom, že si to herci jednou zahráli a my to natočili ➤

NA JEDNÉ
STRANĚ SICE
NEBYLY TRŽBY,
ALE NA DRUHÉ
ZASE NEBYLY
NÁKLADY –
NEPLATILI JSME
HOSTUJÍCÍ LIDI,
AUTORSKÉ
HONORÁŘE, NE-
ODVÁDĚLI JSME
POPLATKY DILII
A AURA-PONTU...

DIVADLO JE
SPECIFICKÉ
TĚMITO PRO-
FESEMI, KDE
SE NÁHRADNÍCI
HLEDÁJÍ VELICE
ŠPATNĚ ZA
NORMÁLNÍ
SITUACE,
A V KOVIDOVÉ
SITUACI JE TO
TEDA OPRAVDU
VELKÝ ADRE-
NALIN.

jako film. Naši herci do toho vstoupili jako režiséři, řada lidí si musela ke své profesi prostě přidat ještě profesi kameramana, osvětlovače... Všechny nás to posunulo tím, že jsme si zkusili i jinou profesi. Stejným způsobem jsme natočili Máj, který se ale odehrává venku. Nejdřív jsme hledali lokace – od Bezdězu po Máchova jezero. Točili jsme i v Boleslavi na Havelském hřbitově. Z toho také vznikl film, který by, kdybychom normálně hráli, nevznikl, protože bychom na něj neměli čas. Natočili jsme řadu pořadů, kdy jsme zpovídali každého herce. Umělecký šéf měl vždy jednoho herce, který měl prostor vyprávět o svých hereckých začátcích, o cestě, která ho vedla k divadlu, o divadlech, kterými prošel po celé České republice... Všechno je to zaznamenáno, je to uchováno a jsou to vlastně projekty, které by v normálním režimu vůbec vzniknout nemohly. Takže jsme vytvořili něco, za co jsme radi, že to vůbec mohlo vzniknout.

Plánujete i do budoucna natáčet?

Ano, určitě. Moc se nám to líbilo a v okamžiku, kdy pracujete s něčím tak prchlivým, jako je divadelní představení, divák to nezažije při návštěvně večerního představení a my to zderniujeme, spadá to do propadliště dějin a nikdo už nemá šanci to vidět. Musím říct, že někdy nás to opravdu mrzí a jsme smutní, že to představení není uchováno. Takže musím říct, že jo, že se nám líbí vytvářet něco, co tady hmatatelně zůstává, a budeme v tom pokračovat.

Stalo se už někdy v historii divadla něco podobného?

Vůbec nevím, ale myslím si, že ani za druhé světové války nebyla takováhle uzávěra... Ani ve válce myslím, že ne.

Má divadlo sestavený nějaký krizový plán pro podobnou situaci do budoucna?

Krizový plán nemáme, protože těch krizových okamžiků, které můžou v divadle nastat, je tolik, že nejsme předem schopni vymyslet, jak by se měly řešit. Všechno se tu řeší za pochodu a teď nám i vytanula taková zajímavá věc, že herci jsou lépe nahraditelní než některá jiná profese... Protože herci mají samozřejmě tu hereckou schopnost prostě zaskočit - někdo méně, někdo více -, ale umí se naučit ten text a jít do toho adrenalinového záskoku. A když nemáte herce ve svém divadle, tak můžete hledat pomoc v jiném divadle, v jiném městě. Musím říct, že to funguje, že velice málo se něco řeší kvůli nemoci herce. No ale zjistili jsme teď, že veliký problém je,

pokud je covidem nebo karanténou zasažena ta technická složka. Protože osvětlovač už dneska neznamena jen zapnout a vypnout světlo. Je to složitý scénář, stejně tak jako scénář zvukový. A to vůbec nemluvím o tom, jak jsou důležité profese jako vlásenkář, maskér, inspicient... To jsou profese, které se nikde nevyučují, a sehnat třeba vlásenkáře v okamžiku, kdy vám vlásenkářka onemocní, je prostě nereálné. Takže to divadlo je specifické těmito profesemi, kde se náhradníci hledají velice špatně za normální situace, a v kovidové situaci je to teda opravdu velký adrenalin.

Co byste případně jako ředitelka udělala jinak? Nebo jste naprosto spokojena s tím, jak to probíhalo, a nic byste neměnila?

Ježiši! Spokojený člověk není nikdy. Kdo usíná na vavřínech, tak je blázen. Samozřejmě vždycky jde věc řešit lépe.

Tak otázku položím jinak. Je něco, s čím jste nespokojená?

Myslím si, že velice špatná je ta neinformovanost a neznalost prostředí. Protože ona když jsou vydaná nějaká opatření a vy z toho provozu víte, že je to naprosto nereálné nebo že to je nesmysl, tak je to ubíjející, když máte splnit nesplnitelné nebo ta opatření jsou k smíchu. Takže to je něco, co my jsme v té situaci postrádali – telefon k nám do toho pole, jak se říká, a dotaz na divadla, co pro nás bude znamenat to a to opatření. Mám pocit, jako že s námi nikdo nekomunikoval v téhle době. Takže názor nás lidí od divadel, mi přijde, není vůbec vyslyšen při těch nařízeních. V té době, kdy jsme ty problémy řešili, tak jsem tady samozřejmě nebyla sama. Je nás tady pět v úzkém vedení a další lidi spadají do širšího vedení divadla a vždycky probíhaly online porady, kdy jsme se všichni připojili přes nějaká ta média a tu situaci jsme řešili všichni společně. A je tomu tak vždycky, nejen v době kovidové, ale i během normálního provozu nastávají krizové situace, ale v divadle to funguje tak, že pokud máte dobrý tým, jakože já ho tady mám, tak vyřešíte i neřešitelné.

Covid nám všem hodně vzal, je ale něco, co divadlu a Vám osobně dal?

Určitě. Tak jako každé zlo přináší něco, co vás někam posune. To bezesporu. Jednak se například dostanete k věcem, na které v běžném provozu není čas, takže jsme třeba dámám v garderobě vyklidili úplně všechno, což se vám v běžném provozu prostě nechce – vyndávat pět set devadesát osm košil ze skříně a všechny ty špulky, knoflíčky, nitě, mašličky, ●

provázky, pončochy, ponožky... To se vám opravdu nechce vyndavat a přebírat. Dále se třeba očalounila křesla, došlo k výměně oken u osvětlovací a zvukové kabiny a další a další práce, které dlouho čekaly na svůj čas.

V neposlední řadě se v době covidové také nějakým způsobem jako by vytříbily charakteru lidí. Poznáte, kdo je týmový hráč, kdo není, kdo je schopný pomoci, kdo je schopný řešit krizové situace, kdo vám podá pomocnou ruku, kdo jde proti vám... Zkrátka víte, s kým jste na téhle lodi, která

se jmenuje divadlo.

Já sama jsem měla čas jít za humna své chalupy, kam normálně nechodím, protože na to není pořádně čas. A teď najednou, jak jsme byli uzavřeni v těch regionech a okresech, mi nezbývalo, než se pohybovat v místě bydliště, a zjistila jsem, že jsem v tom údolí v životě nebyla. Najednou zjistíte, co máte za chalupou za kopce, řeky, potůčky, pramínky, stromy... krása, krása. ●

FOTOREPORTÁŽ: EXKURZE DO PŘÍBRAMI

TEXT: MARTIN VESELÝ 3.A

Fotografie ze 17.1., kdy se exkurze zúčastnily třídy 2.C a 2.B.

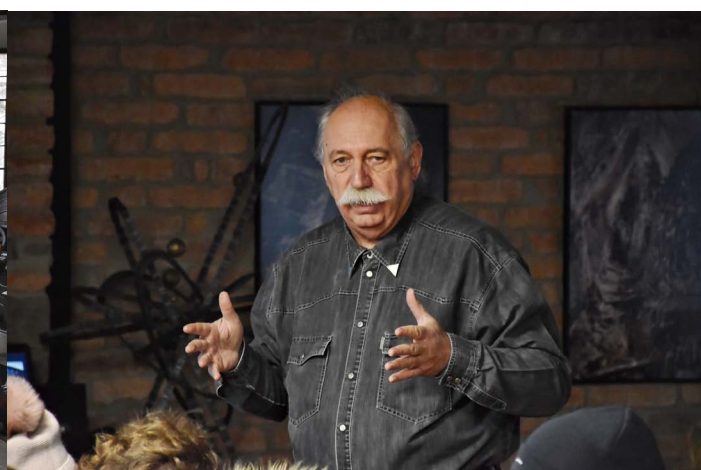

👁️👁️ SVATÁ HORA
Bohuslav Balbín
datuje vznik kaple
zhruba do počátku
16. století.

- ⬆️ DŮLNÍ TECHNIKA
Ukázka v dole.
- ➡️ VEČERNÍ ČESKÉ SLOVO
Dobové noviny
- 👇 SOUČÁSTÍ DOLŮ JE I MUZEIM
Výklad vede místní historik.

PŘEJEME VÁM SJÍZDNÉ
DRUHÉ POLOLETÍ!

STUDENT
R E V U E